

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobkyně: **J.Š.**, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 17, Praha 1, za účasti: **I) Honební společenstvo Skalice**, se sídlem Skalice 15, Smiřice, IČ 48147842, **II) Myslivecké sdružení Polabí Skalice, o. s.**, se sídlem Skalice 35, Smiřice, IČ 49333127, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 3. 2011 čj. 42721/2011-MZE-16231,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobkyně se žalobou podanou u Krajského soudu v Hradci Králové dne 30. 5. 2011 domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví, kterým bylo zamítnuto odvolání její a dalších odvolatelů proti rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství (dále jen krajský úřad) ze dne 11. 1. 2011 čj. 9564/ZP/2010-So-14, jímž bylo podle § 17 odst. 2 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, ve znění pozdějších předpisů zamítnut návrh žalobkyně a dalších navrhovatelů na prohlášení pozemků uvedených ve výroku tohoto rozhodnutí za nehonební, a toto rozhodnutí krajského úřadu potvrzeno. Usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 5. 8. 2011 čj. 30A 24/2011-13 byla věc postoupena Městskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému.

Žalobkyně v žalobě uvádí, že obsah žalobou napadeného rozhodnutí i rozhodnutí krajského úřadu neodpovídá skutečnosti. Myslivecké sdružení Skalice (dále jen myslivecké sdružení) vlastníkům pozemků nenabídlo nikdy jakoukoliv pomoc na opravách oplocenek, či výsadbách a ochraně lesních dřevin. Naopak k dnešnímu dni řada myslivců záměrně škodí, a

proti jejich opačnému tvrzení je žalobkyně bezmocná. Dále je žalobkyně přesvědčena, že za pozemky zahrnuté do honitby musí být ze zákona poskytována náhrada, neboť v opačném případě by na ní bylo činěno bezpráví a zejména z tohoto důvodu by měly být pozemky prohlášené podle ust. § 17 odst. 2 zákona o myslivosti za nehonební. Žalobkyně poukazuje na to, že zákon o myslivosti a jeho aplikace je založen na nedemokratických principech, které ji v užívání pozemku omezují, diskriminují a to bez jakékoliv náhrady. Namísto toho, aby stát nezákonnost za použití ust. § 17 odst. 2 zákona o myslivosti odstranil, naopak se jí zastává a podporuje ji. Proto žalobkyně navrhuje, aby soud žalobou napadené rozhodnutí i rozhodnutí krajského úřadu zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že žalovaný postupoval v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2009 čj. 9 As 26/2009- 85 a nálezem Ústavního soudu sp.zn. Pl. ÚS 34/03 ze dne 13. 12. 2000. Správní orgány obou stupňů z tohoto hlediska skutečnosti v žádosti posoudily tak, že nepředstavují dostatečné důvody pro prohlášení pozemků za nehonební. Vzhledem k existenci citovaného nálezu Ústavního soudu nemůže být zákon o myslivosti považován za protiústavní či nedemokratický.

Pokud jde o tvrzené škody způsobené na oplocení lesních porostech činností členů mysliveckého sdružení a případně zvěří, lze se domáhat jejich náhrady podle ust. § 52 odst. 1 zákona o myslivosti. Pokud k dohodě nedojde, může se poškozená obrátit na civilní soud. Vlastníkovi honebních pozemků přiřčených k honitbě náleží od držitele honitby náhrada za přiřčení podle ust. § 30 odst. 2 zákona o myslivosti, které se dotýká rovněž případů osob, které byly členy honebního společenstva a své členství ukončily. Náhradu za přiřčení tedy poskytuje honební společenstvo jako držitel honitby, nikoliv myslivecké sdružení jako uživatel honitby. Toto ustanovení pak podrobněji řeší realizaci poskytování této náhrady. Rovněž v tomto případě je možné se obrátit na civilní soud, pokud není náhrada řádně poskytována.

V ostatním žalovaný odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a obsah spisového materiálu. Navrhl, aby soud podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Žalobkyně toto vyjádření reagovala replikou, ve které uvedla, že od roku 1991 soukromě hospodařila a za tu dobu byli příslušníci její rodiny třikrát fyzicky napadeni vedoucím lovem. Pokud bylo v prvním případě toto napadení ohlášeno, byl její syn předvolán na policii, kdy mu bylo sděleno obvinění za napadení, takže nebyl stíhán agresor, ale postižený, a to jen proto, že asi dva lovci byli ochotni falešně svědčit, naproti tomu její syn pracoval na pozemku sám. Naštěstí bylo trestní stíhání zastaveno. Nelze opomenout ani útoky verbální. Když jí byla myslivci způsobena škoda na vzrostlé kukuřici (dle znaleckého posudku ve výši asi 15.000,- Kč), požádala myslivecké sdružení o zaplacení částky alespoň 5.000,- Kč. Nato jí bylo sděleno, že si vymýšlí, žalobkyně se odhodlala podat žalobu k soudu, kdy myslivecké sdružení zastupoval advokát a navíc byli přizváni falešní svědci, advokát upozornil, že žalobkyně nesplnila termín pro nahlášení výše škody, a tak byla žaloba zamítnuta.

Fyzické a verbální napadání vlastníků a poškozování majetku tak považuje žalovaný za činnost ve veřejném zájmu. Žalobkyně dále poukazuje na to, že se ze zákona nehradí škody na lesních porostech chráněných oplocením proti škodám zvěří. Toto ustanovení ji nejvíce poškozují. Domnívá se, že náhradu za využívání lesů má poskytovat myslivecké sdružení a nikoliv honební společenstvo. Pokud žalobkyni je známo, tak honební společenstvo na neveřejné schůzi rozhodlo, že náhrada fyzickým osobám nebude poskytována. Kromě toho

předseda Honebního společenstva Skalice (dále též honební společenstvo) tvrdí, že zvěř náleží státu, tak tyto náhrady má poskytovat stát.

Žalobkyně je toho názoru, že v daném případě by měla rozhodovat svoboda jednotlivce, naproti tomu v myslivosti stále přetrvávají znaky totalitního režimu a nájem je nadřazen vlastnickému právu. Za současných právních poměrů mají myslivecká sdružení práva k výkonu práva myslivosti téměř zadarmo.

Žalobkyně má v současnosti 6 oplocenek v lesním porostu, přičemž každá oplocenka má jeden až dva vstupy, které tvoří zpravidla odnímatelné pole a to je obtížně rozeznatelné. Při lovu pak lovci jednoduše přijdou k oplocence, vstup zpravidla nenajdou, oplocení strhnou a na druhé straně oplocenky tuto destrukci opakují. Po honu do dvou dnů oplocenky žalobkyně zpravidla obejde a zborcené ploty nechá opravit. Zpravidla se jedná o závažné poškození a nejprve musí pracně vyhnat srnčí zvěř. Na myslivecké sdružení nemá cenu chodit, protože tvrdí, že tam nebyli a podobně. Úředníkům žalobkyně nevěří, protože nemá problémy tohoto typu sama, přitom by stačilo, aby myslivecké sdružení mělo povinnost vstup na oplocené pozemky v lesním porostu a do kultur citlivých na poškození vlastníkům předem oznámit.

Honební společenstvo a myslivecké sdružení v řízení před soudem oznámily, že budou uplatňovat práva osob zúčastněných na řízení, žádné vyjádření k věci samé však nepodaly.

Ze správního spisu byly zjištěny následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Dne 21. 5. 2010 byla krajskému úřadu doručena žádost žalobkyně podaná společně s dalšími spoluvlastníky předmětných pozemků o prohlášení pozemků celkové výměře 33,6386 hektaru podrobně specifikovaných v této žádosti za nehonební. V této žádosti je uvedeno celkem 6 následujících důvodů:

1) lov zajíce polního, při kterém se vybíjejí kmenové stavy. K tomu navrhovatelé uvedli, že jedním z jejich cílů je vytváření vhodných „přátelských“ ploch pro drobnou zvěř, aby měla kde v klidu přežít. Všechny práce jsou nicméně zcela zbytečné, když myslivci snižují populaci a systematicky likvidují kmenové stavy. Navrhovatele jsou přesvědčeni, že nehonební pozemky s kryty vytvoří „přátelské prostředí“ pro zvěř a další živočichy z hlediska jejich stanovištních nároků a možností migrace a zvýší se populace i kmenové stavy srnčí zvěře.

2) neplacení nájemného za honební pozemky. K tomu navrhovatelé uvedli, že nejsou členy honebního společenstva, a že myslivci po roce 1948 užívali honební pozemky zdarma, nemají zájem platit nájemné ani dnes. Myslivci na pronajatých honebních pozemcích nejenže právo vlastníků nevnímají, přímo je potlačují.

3) hrubé poškozování lesa a všech živočichů v lese. K tomu navrhovatelé uvedli příklad, kdy za slunného letního dne v roce 2009 procházeli uličkou oplocenky a na obou koncích uličky byla otrávená vejce, u obou návnad otrávena kuna a u jedné návnady ještě dva zpěvní ptáci. V sousední oplocence pak byl nastražený jestřábí koš a uprostřed něho bylo v drátěné kleci na přímém slunci čerstvě uhynulé morče. Po každém honu musejí navrhovatelé obejít všechny své oplocenky, spočítat tyčky potřebné na opravy vykopaných otvorů, vyrobit je, odvézt na místo a otvory zakrýt. Vymlácenými otvory se do oplocenek dostane srnčí zvěř, kterou je velmi obtížné vyhnat. Zvěř tak zůstává v oplocence a srnčí systematicky ničí lesní porost. Tento problém je neřešitelný, protože za škody v oplocenkách

odpovídá podle zákona vlastníkem lesa. Navrhovatele musejí trpět škody i na neoplocených lesních porostech, neboť se dosud nestalo, aby myslivci projevili zájem o evidenci škod způsobených srnčí zvěří, ačkoliv na to navrhovatelé permanentně upozorňují. Předseda honebního společenstva vždy odpovídá, že vlastníkem zvěře je stát, a proto případnou náhradu musejí uplatnit na státu. K tomu přispívá i nesprávný způsob hospodaření, jehož výsledkem je převaha samčí srnčí zvěře nad srnami.

4) provádění lovu drobné zvěře v době, kdy na pozemcích navrhovatelé pracují. K tomu uvádějí, že naposledy se tak stalo v druhé polovině listopadu roku 2009, kdy navrhovatelé byly slovně napadeni při práci na lesních pozemcích myslivci, kteří následně mezi nimi v nepřehledném terénu procházeli střílejíce zajíce a bažanty, jako by tam vlastníci vůbec nebyli.

5) přípravný výbor honebního společenstva svolal ustavující hromadou valnou hromadou, na kterou navrhovatelé pozváni nebyli. Navrhovatelé se domnívají, že honební společenstvo nevzniklo, nemá právní subjektivitu a veškeré jeho úkony jsou neplatné.

6) na některých lokalitách nebo v jejich částech provozují navrhovatele lesní školky.

Na základě této žádosti byly všechny pozemky v ní uvedené rozhodnutím krajského úřadu ze dne 19. 6. 2010 č.j. 9564/ZP/2010-So-4 prohlášeny za nehonební s tím, že dostačujícím důvodem pro takové rozhodnutí je sama podaná žádost.

Na základě odvolání podaného mysliveckým sdružením bylo toto rozhodnutí krajského úřadu zrušeno rozhodnutím Ministerstva zemědělství ze dne 15. 9. 2010 č.j. 24475/2010-16230 s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2009 č.j. 9 As 26/2009-85.

Krajský úřad poté dne 20. 10. 2010 navrhovatele vyzval k doplnění žádosti tak, aby předložili řádné písemné zdůvodnění své žádosti, a to s poukazem na nálezy Ústavního soudu sp.zn. Pl. ÚS 34/03. Navrhovatele v doplnění návrhu uvedli, že od roku 1995 výkonem myslivecké činnosti systematicky dochází ke vzniku hospodářsky významné škody na lesních porostech. K omezování v jejich vlastnických právech dochází bez náhrady, tj. v rozporu s § 128 odst. 2 občanského zákoníku. Valná hromada honebního společenstva byla neveřejná a oni pozváni nebyli. Pokud bychom žili v reálném právním státu, nemohla by zde probíhat devastace lesů ve všech jejích formách. Největší zásluhy na této devastaci nesou ústavní činitelé a úředníci na nejvyšších úřadech, kteří nadřazují uživatelská práva nad právy vlastnickými.

Rozhodnutím krajského úřadu ze dne 11. 1. 2011 č.j.9564/ZP/2010-So-14 bylo rozhodnuto tak, že v žádosti uvedené pozemky se za nehonební neprohlašují. V odůvodnění tohoto rozhodnutí krajský úřad shrnul dosavadní průběh správního řízení a k jednotlivým důvodům uvedeným v návrhu na prohlášení pozemků za nehonební uvedl následující:

1) K vybíjení kmenového stavu zajíců krajský úřad uvedl, že hospodaření se zvěří v honitbách je v náplni činnosti uživatele honitby. V honitbách řídí myslivost obecní úřady obcí s rozšířenou působností a tyto orgány činí potřebná opatření k zachování všech druhů zvěře. Tato problematika je řešena v rámci platné legislativy a není proto důvodem pro prohlášení pozemků za nehonební.

2) Problém mezi navrhovatelem a honebním společenstvem spočívající v neplacení nájmu za pozemky je dle krajského úřadu problémem mezi těmito stranami a nelze jej proto použít jako důvod k prohlášení pozemků za nehonební. I tuto problematiku lze řešit dle příslušných ustanovení zákona o myslivosti, konkrétně dle § 30 tohoto zákona.

3) Poškození lesa a všech živočichů v lese při výkonu práva myslivosti je také řešeno zákonem o myslivosti, a to v ust. § 52 a následujících. Lze mít za to, že k omezení vlastnického práva nedochází bez náhrady, jak zapovídá čl. 13 odst. 4 Listiny základních práv a svobod.

4) Provádění lovů v místech, kde navrhovatelé nepracují, je také ošetřeno zákonem o myslivosti, a to ust. § 11 odst. 6 zákona o myslivosti. Také tento důvod nelze použít pro prohlášení pozemků za nehonební.

5) Navrhovatelé byli členy honebního společenstva od roku 2002 do 31. 12. 2009. V době jejich členství mohli využít ust. § 22 odst. 8 zákona o myslivosti a domáhat se toho, aby soud vyslovil neplatnost rozhodnutí valné hromady. Jelikož tak neučinili, nelze již zpochybnit existenci Honebního společenstva Skalice.

6) Sady a školky řádně ohrazené jsou dle ust. § 2 písm. e) zákona o myslivosti pozemky nehonebními ze zákona. V tomto případě však žadatelé nedoložili dle ust. § 20 zákona č. 149/2003 Sb. udělení licence od ministerstva k nakládání s reprodukčním materiálem, a proto nelze brát vysázené pozemky za lesní školky a ani semenné sady.

Závěrem krajský úřad souhrnně uvedl, že žadatelé argumentují v podstatě problémy, které lze řešit podle pravidel zákona o myslivosti a již ze své podstaty vylučují možnost podřadit je pod jeden z důvodů prohlášení honebních pozemků za nehonební.

Žalobkyně spolu s dalšími navrhovateli podala proti tomuto rozhodnutí krajského úřadu odvolání. V odvolání uvedli k bodu 1, že v rozhodnutí není uveden stav zajíců v honitbě. Hospodaření není v rozhodnutí vyhodnoceno, ačkoliv podle statistiky je to jednoduché, a proto se tomu krajský úřad brání. K dalším bodům odvolatelé uvedli, že o placení nájmu požádali, ale nedostali nikdy jakoukoliv nabídku, o poškození kultur v oplocenkách myslivecké sdružení informovali, to však hrazení škod odmítlo, provádění lovu drobné zvěře jim nikdy myslivecké sdružení nesdělilo a na vedení sporu o zpochybnění existence honebního společenstva nemají dostatek času. Odvolatele žádají, aby se státní správa přímo na místě seznámila s poškozenými kulturami. Dále podotkl, že nemají možnost odejít s nemovitostmi do jiného svobodného státu, aby měli možnost v klidu pracovat a žít. Odvolatelé se snaží odvrátit permanentní myslivecké vandalství na jejich nemovitostech, bohužel úředníci se stávají arbitrem mezi soukromým zájmem zájmové skupiny a vlastníky pozemků. K tvrzení, že k omezení vlastnického práva nedochází bez náhrady, odvolatelé žádají, aby jim byl předložen doklad o údajných náhradách.

O odvolání bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím Ministerstva zemědělství ze dne 22. 3. 2011 č.j. 42721/2011-MZE-16231 tak, že odvolání bylo zamítnuto a napadené rozhodnutí krajského úřadu potvrzeno.

K jednotlivým důvodům uvedeným v odvolání žalovaný uvedl, že otázka poškození oplocení není důvodem pro prohlášení pozemků za nehonební, neboť bude-li poškozeno oplocení, zvěř bude mít do oplocenky volný přístup bez ohledu na to, zda jde o pozemek honební či nehonební. Škody způsobené na lesních porostech chráněných oplocení proti škodám působeným zvěří se podle § 54 odst. 1 myslivosti nehradí. Pokud však došlo k záměrnému poškození oplocenky, může se poškozený domáhat náhrady škody vůči konkrétní osobě, která mu tuto škodu způsobila. Jde však o otázku občanskoprávní, jejíž řešení nespadá do působnosti orgánů státní správy myslivosti. Rovněž nelze za důvod pro prohlášení pozemků za nehonební považovat neuvedení stavu zajíců, neboť jde o otázky výkonu práva myslivosti konkrétním subjektem. Pokud při hospodaření v honitbě je jejím uživatelem porušován zákon, je třeba tuto otázku řešit v souladu se zákonem myslivosti, a to jednak sankčními ustanoveními, případně až zrušením smlouvy o nájmu honitby podle § 33

odst. 6 zákona o myslivosti. Pokud jde o nehrazení nájmu, ministerstvo uvedlo, že požadavek odvolatelů na placení nájmu od mysliveckého sdružení vychází pravděpodobně z neznalosti zákona o myslivosti. Podle tohoto zákona totiž „nájem“ za honitbu je placen nájemcem pronajímateli, tj. uživatelem honitby jejímu držiteli. Vzhledem k tomu, že odvolatelé nejsou držiteli honitby, jejímž uživatelem je myslivecké sdružení, není toto sdružení povinno jim platit jakýkoliv nájem. V daném případě jde o společenstevní honitbu. Vzhledem k tomu, že odvolatelé v současné době nejsou členy honebního společenstva, nepřísluší jim „žádné nájemné“, ale případně náhrada za přičlenění, a to i přesto, že zpočátku byli členy honebního společenstva. Ministerstvo přitom vychází z nálezu Ústavního soudu ze dne 6. 3. 2007 sp.zn. Pl. ÚS 3/06. Pokud jde o případné porušování zákona ve vztahu k předchozímu oznamování honů, je rovněž potřeba postupovat podle příslušných právních předpisů a oznámit takové porušení příslušnému orgánu státní správy, který z něj vyvodí právní důsledky předvídané právním předpisem. Tato skutečnost rovněž není důvodem pro prohlášení pozemků za nehonební. Rovněž skutečnost, zda za předmětné pozemky zahrnuté v honitbě je či není poskytována náhrada, není důvodem pro posouzení, zda pozemky mají či nemají být prohlášeny za nehonební.

Ministerstvo závěrem uvedlo, že je nutno v obecné rovině konstatovat, že odvolatelé zaměňují obsah výkonu práva myslivosti se způsobem jeho výkonu v daném případě. Protože ministerstvo neshledalo v rozhodnutí krajského úřadu věcná ani právní pochybení a žádná ze skutečností uvedených v odvolání není důvodem pro prohlášení předmětných pozemků za nehonební, bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O věci přitom rozhodl bez jednání, neboť s tím oba účastníci řízení souhlasili, resp. nevyslovili ve stanovené lhůtě nesouhlas.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Soud musí úvodem předeslat, a to ve shodě se správními orgány obou stupňů, že je potřeba důsledně odlišovat mezi obsahem práva myslivosti, jak je definováno v zákoně o myslivosti, a tím, jak je konkrétním způsobem v konkrétní honitbě ze strany konkrétního mysliveckého sdružení k výkonu tohoto práva přistupováno. Prohlášení pozemků za nehonební slouží k tomu, aby byly z výkonu práva myslivosti vyloučeny pozemky, na nichž by byl výkon práva myslivosti (tak, jak je zakotven v zákoně) v rozporu s oprávněným zájmem vlastníka těchto pozemků. Takový postup je přitom třeba chápat spíše jako výjimečný. Prohlášení pozemků za nehonební přitom nelze vnímat jako jakýsi druh sankce za porušování zákona o myslivosti na těchto pozemcích. K prohlášení pozemků za nehonební tak nemůže dojít jen za tím účelem, aby na nich byla znemožněna činnost, kterou samotný zákon o myslivosti beztak nedovoluje ani na pozemcích honebních.

Dále je nutno předeslat, že i ve správním řízení je možno vycházet jen ze skutkového stavu řádně zjištěného a prokázaného a nelze vycházet jen z nepodložených a neprokázaných tvrzení některých účastníků. Pokud tedy žalobkyně tvrdí, že dochází k určitým excesům ze strany mysliveckého sdružení či jeho členů, avšak pro důkazní nouzi je nemůže prokázat u soudu, pak je z téhož důvodu nelze zohlednit ani ve správním řízení.

Soud musí předeslat také to, že není institucí, která by komplexně přezkoumávala celý postup správních orgánů od podání žádosti až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, ale – jak již bylo předesláno výše – přezkoumává žalobou napadené rozhodnutí a řízení, které

jeho vydání předcházelo, pouze v rozsahu žalobních bodů uvedených v žalobě. K tomu je pak třeba doplnit, že žaloba sama byla podána v poslední den lhůty pro podání žaloby a její doplnění o nové žalobní body tak již nebylo v průběhu řízení před soudem možné, neboť tomu brání ust. § 71 odst. 2 s. ř. s. K novým důvodům, které žalobkyně uváděla na podporu svého návrhu na zrušení žalobou napadeného rozhodnutí v replice k vyjádření žalovaného, tak nemohl soud relevantně přihlížet, navzdory tomu, že tato replika je textově rozsáhlejší než sama podaná žaloba. Stejně tak se soud nemohl zabývat těmi důvody uvedenými v žádosti o prohlášení pozemků za nehonební, které nebyly nijak zmiňovány v žalobě.

Veden těmito obecnými východisky soud přistoupil k posouzení jednotlivých žalobních bodů a shledal, že žaloba nebyla podána důvodně.

Pokud jde o neplacení „nájemného“ mysliveckým sdružením, soud ve shodě se správními orgány shledává, že nemůže jít o důvod pro prohlášení pozemků za nehonební. Soud pochopitelně vnímá, že právo myslivosti, jehož výkon na svých pozemcích musí žalobkyně snášet, představuje pro ni určité omezení jejích vlastnických práv a mělo by se tedy dít jen za náhradu. Žalobkyně přitom není členem honebního společenstva, neboť z něj vystoupila. Žalobkyni proto náleží náhrada podle § 30 odst. 2 zákona o myslivosti, jak vyložil Ústavní soud v nálezu ze dne 6. 3. 2007 sp. zn. Pl. ÚS 3/06. Podle tohoto ustanovení *vlastníkům honebních pozemků, které orgán státní správy myslivosti přiřčenil podle odstavce 1, náleží od držitele honitby náhrada; jde-li o společenstevní honitbu, je náhradu povinno platit honební společenstvo. Nedohodnou-li se zúčastněné osoby o výši náhrady, určí náhradu orgán státní správy myslivosti a přihlédne přitom k velikosti přiřčených honebních pozemků a k předpokládanému výnosu z výkonu práva myslivosti na těchto pozemcích. Náhrada je splatná do 31. března běžného roku zpětně. Náhrada však nenáleží, pokud honební pozemky byly přiřčeny ke společenstevní honitbě a jejich vlastník se stal členem honebního společenstva.* Náhrada tedy nenáleží od uživatele honitby (mysliveckého sdružení), ale od jejího držitele (honebního společenstva), jak se v citovaném ustanovení stanoví. Z hlediska posouzení souladu omezení vlastnického práva žalobkyně k jejím pozemkům s ust. čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod občanského zákoníku přitom je rozhodný fakt, že na tuto náhradu má žalobkyně nárok, kterého se může reálně a účinnými prostředky domoci. Pokud se žalobkyně (spolu s ostatními spoluvlastníky předmětných pozemků) o výši náhrady s honebním společenstvem nedohodne, určí ji orgán státní správy myslivosti a nebude-li honební společenstvo tuto náhradu žalobkyni platit, může se splnění této povinnosti domoci případně až výkonem rozhodnutí (tj. za pomoci exekutora). V tomto smyslu je třeba vnímat konstatování správních orgánů, že omezení vlastnického práva žalobkyně se neděje bez náhrady. Takto pojmáno je tedy nelze považovat za nepravdivé.

Vzhledem k tomu, že osobou zúčastněnou na tomto soudním řízení je i honební společenstvo, které má žalobkyni náhradu platit, považuje soud za vhodné vůči této osobě poznamenat, že povinnosti platit žalobkyni (a dalším spoluvlastníkům předmětných pozemků) náhradu za přiřčení podle § 30 odst. 2 zákona o myslivosti se nemůže honební společenstvo zprostit jednostranným prohlášením či usnesením své valné hromady anebo jakýmkoli jiným aktem svých orgánů. Jde totiž o povinnost, která vyplývá přímo ze zákona o myslivosti. Soudu je známo, že v minulosti se vyskytovaly právní názory, podle nichž osoby, které z honebního společenstva vystoupily po jeho vzniku, na náhradu podle § 30 odst. 2 zákona o myslivosti nárok nemají. Na tyto názory se honební společenstvo odvolávalo i v korespondenci vedené se žalobkyní. Tyto názory však byly překonány právě shora citovaným nálezem Ústavního soudu a dnes je již nelze aplikovat.

Pokud jde o škody, které na pozemcích žalobkyně vznikají v důsledku působení mysliveckého sdružení anebo jsou způsobeny zvěří, soudu nezbyvá než odkázat na odůvodnění obou správních rozhodnutí, v nichž byla uvedena zákonná ustanovení, podle nichž se žalobkyně může náhrady způsobené škody domáhat. Pokud jde o škody způsobené zvěří v oplocenkách, kam zvěř vnikla po poškození oplocení, soud ve shodě se správními orgány uvádí, že náhrady této škody se může žalobkyně domoci na osobách, které oplocení poškodily. K tomu je pak třeba konstatovat, že náhrady škody se pochopitelně lze domáhat jediné tehdy, pokud bude poškozená osoba schopna prokázat, že ke škodě došlo a kdo ji způsobil. Nemá-li žalobkyně takové důkazy k dispozici, nemůže se domoci náhrady škody, ale bez důkazů nelze takové tvrzení zohlednit ani ve správním řízení o prohlášení pozemků za nehonební.

Závěrem pak soud musí poznamenat, že skutečnosti tvrzené žalobkyní by nemohly být důvodem pro prohlášení pozemků za nehonební ani v případě, pokud by se je žalobkyni podařilo prokázat. Žalobkyně zjednodušeně řečeno tvrdí, že dochází k porušování zákona o myslivosti, případně jiných právních předpisů, ať už ze strany honebního společenstva, mysliveckého sdružení či jeho členů (používání zakázaných způsobů lovu, porušování povinnosti předem projednat konání honu apod.). V každém případě tedy žalobkyně spatřuje důvod pro prohlášení pozemků za nehonební v činnosti nedovolené. Pokud se žalobkyně snaží prohlášením pozemků za nehonební domoci toho, aby tomuto tvrzenému porušování právních předpisů zabránila, jde zjevně o snahu, jež je vedena zcela mylnou úvahou. Žalobkyně se totiž snaží cestou prohlášení pozemků za nehonební „zakázat již jednou zakázané“. Soudu přitom není zřejmé, proč se žalobkyně domnívá, že tento druhý zákaz by měl osoby, které se tvrzeného porušování právních předpisů dopouštějí, přimět k dodržování právních předpisů, pokud (dle jejího tvrzení) nerespektují ani zákaz prvý, vyplývající přímo ze zákona o myslivosti. Nezbyvá než zopakovat, že prohlášení pozemků za nehonební nelze vnímat jako sankci za porušování zákona o myslivosti, neboť k tomu slouží zcela jiná ustanovení tohoto zákona.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V daném případě soud osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost neuložil, a proto jim právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední

den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. května 2014

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu